Nr. 5. 1933.

Gazeta Urzędowa

POWIATU KATOWICKIEGO

Wychodzi tygodniowo. — Cena prenumeraty kwartalnie **3 złote.** — Cena pojedyńczego numeru **30 groszy.**
Przyjmowanie ogłoszeń w Redakcji, gmach Wydz. Pow. pokój 36.
Redaktor: Franciszek Bąk, st. insp. Wydz. Pow., tel. 148, 149, 2619

Katowice, sobota, dnia 28. stycznia 1933 r.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenia władz.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 17. grudnia 1932 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Sprawiedliwości i Opieki Społecznej w przystosowaniu stowarzyszeń i spraw będących w toku do przepisów prawa o stowarzyszeniach.

Na podstawie art. 58 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. Prawo o stowarzyszeniach (Dz. U. R. P. Nr. 94. poz. 808) zarządza się co następuje:

§ 1. Stowarzyszenia i związki stowarzyszeń, istniejące prawnie w chwili wejścia w życie prawa o stowarzyszeniach, opierają nadal swój byt prawny na ostatniej decyzji, wydanej co do zatwierdzenia (rejestracji) stowarzyszenia na podstawie przepisów dotychczasowych przez właściwą władzę bądź administracyjną, bądź sądową.

Pozatem do stowarzyszeń, o których mowa w ust. 1. będą stosowne odpowiednie postanowienia prawa o stowarzyszeniach, a w szczególności: do stowarzyszeń nie posiadających osobowości prawnej — postanowienia o stowarzyszeniach zwykłych a do stowarzyszeń, posiadających osobowość prawną — postanowienia o stowarzyszeniach zarejestrowanych, ze zmianami, przewidzianemi w niniejszem rozporządzeniu.

§ 2. Wpisy do rejestru, przewidziane w prawie o stowarzyszeniach, nie dotyczące zmiany statutu, będą czynione w rejestrach dotychczasowych, prowadzonych przez władze administracji ogólnej o tyle tylko, o ile rejestr dawny zawiera odpowiednie rubryki. Dane, nieprzewidziane w tych rubrykach będą uwidocznione w aktach, dotyczących stowarzyszenia.

Tak samo w aktach tylko będą uwidocznione dane co do tych stowarzyszeń, dla których rejestry nie były prowadzone.

W razie zmiany statutu stowarzyszenie musi być zarejestrowane ponownie według przepisów prawa o stowarzyszeniach.

§ 3. Istniejące w województwach poznańskiem pomorskiem i górnośląskiej części województwa śląskiego stowarzyszenia, które w myśl przepisów dotychczasowych nie były wciągnięte do rejestrów sądowych, winny do dnia 31 grudnia 1933 r. zgłosić swoje istnienie w myśl wymagań art. 12 prawa o stowarzyszeniach.

Po otrzymaniu wspomnianego w ust. 1 zgłoszenia władza ustosunkuje się do niego według art. 13 i 14 tegoż prawa.

Stowarzyszenia, które nie zastosują się do postanowienia ust. 1 niniejszego paragrafu, będą uważane za rozwiązane z mocy prawa, z zastrzeżeniem postanowień § 7 niniejszego rozporządzenia.

§ 4. W województwach poznańskiem, pomorskiem i górnośląskiej części województwa śląskiego z chwilą wejścia w życie prawa o stowarzyszeniach ustaje właściwość dotychczasowych sądów rejestrowych w zakresie wpisywania do rejestru sądowego stowarzyszeń nowopowstających oraz zmian statutów stowarzyszeń istniejących.

Sądy te natomiast zachowują w dalszym ciągu swoją właściwość w zakresie przechowywania istniejących rejestrów, dokonywania w nich wszelkich innych wpisów, przewidzianych przepisami prawa o stowarzyszeniach, tudzież — wydawania odpisów wyciągów i okazywania rejestrów.

Celem zmiany statutu stowarzyszenia, wciągniętego do rejestru sądowego, musi być ono zarejestrowane ponownie według przepisów prawa o stowarzyszeniach i przez władze w tem prawie przewidziane. Po zarejestrowaniu takiego stowarzyszenia władza rejestracyjna zawiadamia o tem dotychczasowy sąd rejestrowy, który na podstawie tego zawiadomienia skreśla stowarzyszenie ze swego rejestru.

Sądy rejestrowe będą udzielać władzom właściwym według prawa o stowarzyszeniach potrzebnych im danych z prowadzonego przez siebie rejestru i odpowiednich akt.

§ 5. Sprawy z zakresu działania prawa o stowarzyszeniach, niezakończone w I instancji, mają być załatwione na podstawie przepisów tego prawa i przez władze w niem przewidziane.

W tym celu władze administracji ogólnej, w których załatwieniu sprawy te znajdują się, wezwą strony do odpowiedniego uzupełnienia ich podań i stosownie do wyniku takiego uzupełnienia skierują akta do władz właściwych według przepisów prawa o stowarzyszeniach.

Sprawy o rejestrację, niezałatwione w I instancji przez sądy rejestrowe, sądy te niezwłocznie przekażą władzom rejestracyjnym, właściwym w myśl prawa o stowarzyszeniach. Władze te z nadesłanemi sprawemi postąpią stosownie do postanowienia ust. 2 niniejszego paragrafu.

§ 6. Sprawy, będące w toku załatwienia w instancji II (odwoławczej) mają być załatwione na podstawie przepisów dotychczasowych.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze nie ogranicza praw, przyznanych stowarzyszeniom na podstawie Polsko-Niemieckiej Konwencji Górno-Śląskiej, zawartej w Genewie dnia 15 maja 1922 r.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1933 r.

Minister Spraw Wewnętrznych:
Bronisław Pieracki

Minister Sprawiedliwości: Czesław Michałowski

Minister Opieki Społecznej: Hubicki.

Przedruk Dz. U. R. P. Nr. 116 z dnia 28 grudnia 1932 r.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 10 grudnia 1932 r,

o rejestracji stowarzyszeń.

Na podstawie art. 45 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. Prawo o stowarzyszeniach (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 808) zarządzam co następuje:

§ 1. Przewidziany w art. 21 prawa o stowarzyszeniach rejestr stowarzyszeń ma być prowadzony przez wojewódzką władzą administracji ogólnej właściwą dla miejsca siedziby stowarzyszenia, jako władzę rejestracyjną, według wzoru dołączonego jako załącznik Nr. 1 do niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Każde stowarzyszenie otrzymuje w rejestrze kolejny numer bieżący.

Dla wpisów przeznacza się co najmniej dwie przyległe stronice rejestru.

§ 3. Wpis następuje na podstawie zarządzenia władzy rejestracyjnej.

Wnioski do rejestru zgłaszane być winny w formie pisemnej.

Gdy wpis lub wykreślenie następuje z urzędu, należy o tem zaznaczyć w rubryce uwag.

§ 4. Rejestr stowarzyszeń zawiera 6 rubryk. Do poszczególnych rubryk wciągane są wpisy według ich rodzaju, zgodnie z oznaczeniem przedmiotu w nagłówkach rubryk. W rubryce „Dane statutowe. Zmiany statutu", wciągana jest szczegółowa treść tych danych, które w myśl prawa o stowarzyszeniach podlegają obowiązkowemu wpisowi do rejestru. O zmianach statutu, które nie dotyczą powyższych danych, zamieszcza się tylko okólnikową adnotację, iż statut uległ zmianie, ze wskazaniem daty i liczby decyzji.

§ 5. Zmiany lub wykreślenia wpisów winny być umieszczone w tej rubryce, w której wpis się znajduje. Wpisy lub części ich, które straciły znaczenie na skutek późniejszych wpisów, lub adnotacyj, wykreśla się przez ich podkreślenie czerwonym atramentem.

W odpisach z rejestrów należy czerwono podkreślone wpisy tylko wtedy uwzględnić, jeżeli się tego żąda, lub gdy stosownie do okoliczności jest to potrzebne.

§ 6. Dla każdego zarejestrowanego stowarzyszenia należy założyć osobne akta, które należy zaopatrzyć nazwą stowarzyszenia i liczbą, pod którą stowarzyszenie jest wciągnięte do rejestru. W aktach przechowuje się wszystkie pisma i dowody, dotyczące danego stowarzyszenia.

§ 7. Przewidziane w art. 21 prawa o stowarzyszeniach ogłoszenia o zarejestrowaniu stowarzyszenia uskuteczniane być mają według wzoru dołączonego jako załącznik Nr. 2 do niniejszego rozporządzenia

§ 8. Rejestry stowarzyszeń mogą być przeglądane przez osoby interesowane w godzinach wyznaczonych do przyjęć interesantów.

§ 9. Powiatowa władza administracji ogólnej obowiązana jest otrzymane podanie o zarejestrowanie stowarzyszenia (art. 19 prawa o stowarzyszeniach) przedstawić wojewódzkiej władzy administracji ogólnej wraz ze swą opinją.

§ 10. Wysokość opłaty za ogłoszenie o rejestracji, przewidziane w art. 21, ustanawia się na zł 30, a za ogłoszenie o zmianie statutu, przewidziane w art. 28 — na zł 20.

Co do wysokości opłat za odpisy i wyciągi z rejestru mają zastosowanie odpowiednie postanowienia ustawy o opłatach stemplowych.

§ 11. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1933 r.

Minister Spraw Wewnętrznych:
Bronisław Pieracki

Przedruk z Dz. U. R. P. Nr. 116. z dnia 28 grudnia 1932 r.

Komunikaty.

(Orzeczenia Najwyższego Trybunału Administracyjnego)

Przynależność i prawo pobytu.

4) Jako gmina przynależności funkcjonarjuszy państwowych (z uwagi na przepisy § 1 punkt 2 gal. ord. wyb. gminnej) uważana być winna gmina, w której systemizowany jest urząd państwowy, w jakim dany funkcjonarjusz państwowy jest stale mianowany, a nie gmina, w której obrębie lokal urzędowy owego urzędu jest położony. (Wyrok z 24. VI. 1929 r. L. Rej. 3152/27).

5) Skarga Wojewody z art. 126 ustawy o ogólnym zarządzie Kraju z 30. VII. 1883 (Zb. ust. pr. str. 195 na uchwałę Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego jest niedopuszczalna w tych wypadkach, w których Wojewoda nie skorzystał w swoim czasie z przysługującego mu prawa wniesienia zażalenia od tejże uchwały w toku instancji (§§ 121 lub

123 pow. ustawy w związku z art. 3 rozporządzenia Ministra b. dz. pruskiej z 21. II. 1920 poz. 81 Dz. Urzęd. Min. b. dz. pr.). (Wyrok z 12. IX. 1930 r. L. Rej. 3735/28).

Rekwizycja lokali i gruntów na budowę pomieszczeń.

1. Władza policyjna może zarządzić w razie potrzeby pomieszczenia bezdomnych, na zasadzie § 10 tyt. 17 cz. II. pr. Og. Prawa Krajowego, rekwizycję mieszkania tylko wtedy, jeśli chodzi o zapobieżenie bezpośredniemu niebezpieczeństwu dla życia i mienia. (Wyrok z 10. I. 1932 r. L. Rej. 2984/25).

2. Rozporządzeniem Rady Ministrów z 28 lutego 1921 poz. 148 Dz. Ust, rozciągającem na ziemie wschodnie moc ustawy o obowiązku zarządów gmin miejskich dostarszenia pomieszczeń z 27 listopada 1919 poz. 498 Dz. Ust., nie uchylono artykułów 462 i 466 rosyjskiej ustawy o powinnościach ziemskich (Zbiór praw ros. Tom. IV. część 2). (Wyrok z 11. III. 1927 r. L. Rej. 2191/25).

(Przedruk z Monitora Polskiego z dn. 23. 12. 1932 nr. 294.)

Obywatelstwo.

31) Paszport niemiecki, wydany przed wejściem w życie Konwencji Wiedeńskiej (poz. 148/1925 Dz. Ust.), sam przez się nie dowodzi, że co do danej osoby spełnione zostały warunki, określone w p. d) § 2 art. 7 tejże Konwencji, a dotyczące nabycia obywatelstwa niemieckiego. (Wyrok z 23. I. 1929 r. L. Rej. 463/27).

32) Rozporządzenie Rady Obrony Państwa z 11 sierpnia 1920 r. poz. 540 Dz. Ust. w przedmiocie utraty obywatelstwa polskiego wskutek niespełnienia obowiązku służby wojskowej nie utraciło mocy obowiązującej przez sam fakt zawarcia pokoju. (Wyrok z 16. I. 1929 r. L. Rej. 88/27).

33) Paszport niemiecki, wydany po dniu wejścia w życie Konwencji Wiedeńskiej (poz. 148/1925 Dz. Ust.), stanowi dla władzy, orzekającej o obywatelstwie polskiem, dostateczną podstawę do przyjęcia, że co do danej osoby zaistniały warunki, określone w p. d) § 2 art. 7 tejże konwencji, dotyczące obywatelstwa niemieckiego — oczywiście, o ile osoba, o którą chodzi, nie przeprowadziła dowodu przeciwnego. (Wyrok z 13. II. 1929 r. L. Rej. 1400/27).

34) Według p. c) § 2 art. 7 Konwencji Wiedeńskiej (poz. 148/1925 Dz. Ust.) utraciły obywatelstwo polskie także osoby, które po dniu 10 stycznia 1922 r. pozostały w niemieckiej służbie samorządowej (d'une commune) na zasadzie umowy. (Wyrok z 13. III. 1929 r. L. Rej. 1556/27)

35) Zwinięcie siedziby, o którem mowa w art. 4 § 2 ustęp 1 Konwencji Wiedeńskiej o obywatelstwie i opcji (poz. 148/1925 Dz. Ust.), następuje w wypadkach, w których dana osoba nie ma własnego mieszkania, lecz korzysta z mieszkania osób innych, — przez zaniechanie tego korzystania dla potrzeb osobistych. (Wyrok z 26. VI. 1929 r. L. Rej. 687/27).

36) Zachowanie urządzonego mieszkania przemawia przeciw przyjęciu, że siedziba została zwinięta w rozumieniu § 2 art. 4 Konwencji Wiedeńskiej (poz. 148/1925 Dz. Ust.). (Wyrok z 23. IV. 1929 r. L. Rej. 332/27).

37) Art. 4 Traktatu Wersalskiego (poz. 728/1920 Dz. Ust.), dotyczący nabycia obywatelstwa polskiego z tytułu urodzenia, nie został nawet pośrednio uchylony art. 70 Traktatu pokoju z Austrją (Nr. 17/1925 Dz. Ust.). (Wyrok z 8. XI. 1929 r. L. Rej. 3779/27).

38) Byli obywatele byłego Imperium Rosyjskiego, którzy nabyli na zasadzie art. VI. p. 1, (zdanie drugie) Traktatu Ryskiego (poz. 300/1921 Dz. Ust.) obywatelstwo rosyjskie lub ukraińskie, utracili z dniem 30 kwietnia 1921 r. obywatelstwo polskie, nabyte ewentualnie poprzednio z tytułu urodzenia się na obszarze, wchodzącym w skład Polski. (Wyrok z 22. X. 1929 r. L. Rej. 2484/27).

39) Fakt spisania przed notarjuszem kontraktu sprzedaży nieruchomości nie wyklucza możliwości dowodu w celu rozstrzygnięcia ważności opcji milczącej z art. 17 konwencji Wiedeńskiej (poz. 148/1925 Dz. Ust.), że to oświadczenie woli nastąpiło wskutek chorobliwego zakłócenia czynności umysłu w stopniu, wykluczającym swobodne powzięcie decyzji a niedostrzegalnym dla notarjusza. (Wyrok z 3. I. 1930 r. L. Rej. 3798/27).

40) Postanowienia o obywatelstwie osób, które w dniu 10 stycznia 1920 r. nie miały ukończonych lat 18, zawarte w zdaniu pierwszem § 2 art. 8 Konwencji Wiedeńskiej (poz. 148/1925 Dz. Ust), nie mają zastosowania do wypadków, w których ojciec lub matka tych osób nie żyli w dniu 10 stycznia 1920 r. (Wyrok z 18. XII. 1929 r. L. Rej. 483/28).

41) Postanowienia, dotyczące obywatelstwa kobiet zamężnych, zawarte w ustępie 2 art. 2 rozporządzenia ministerjalnego z 13 lipca 1920 r. poz. 358 Dz. Ust., jako sprzeczne z konwencją Wiedeńską (poz. 148/1925 Dz. Ust.), utraciły z chwilą wejścia jej w życie moc obowiązującą. (Wyrok z 8. I. 1930 r. L. Rej. 1946/28).

42) Legitymacja prawna do żądania uznania obywatelstwa polskiego na zasadzie art. 3 ustawy z 20 stycznia 1920 r. poz. 44 Dz. Ust. uzależniona jest m. i. od tego, że danej osobie nie służy obywatelstwo polskie z innego tytułu prawnego. (Wyrok z 24. I. 1930 r. L. Rej. 2643/28).

43) Prawo do zapisu do ksiąg ludności stałej, jako tytuł do nabycia obywatelstwa polskiego na zasadzie art. 2 p 1 ustęp a) ustawy z 20 stycznia 1920 r. poz. 44 Dz. Ust., istnieje tylko tak długo, jak długo trwa stałe zamieszkanie lub osiedlenie się danej osoby. (Wyrok z 31. I. 1930 r. L. Rej. 2526/28).

44) Okoliczności, wskazujące na zamiar wyemigrowania, o których mowa w art. 17 Konwencji Wiedeńskiej, nie są identyczne z okolicznościami, wypełniającemi pojęcie porzucenia zamieszkania w rozumieniu art. 4 § 2 tejże Konwencji. (Wyrok z 11. XII. 1929 r. L. Rej. 1535/27).

(Przedruk z „Monitor Polski" z dnia 29. XI. 1932 r. Nr. 274)

Sprawy przemysłowe.

7. Do wykonywania czynności miejscowo-policyjnych, wypływających z postanowień niem. ustawy przemysłowej, powołany jest w m. Tarnowskie Góry burmistrz, jako miejscowa władza policyjna, nie zaś Komisarjat Śląskiej Policji Wojewódzkiej. (Wyrok z 10. X. 1928 r. L. Rej. 1482/26).

8. Utrata koncesji szynkarskiej, przewidziana w art. 8 ustęp 3 ustawy z 23. IV. 1920 poz. 299/1922 Dz. Ust., uzależniona jest jedynie od dwukrotnego przekroczenia przepisów tej ustawy, nie zaś od dwukrotnego ukarania za te przekroczenia. (Wyrok z 17. X. 1928 r. L. Rej. 4911/26).

9. W postępowaniu sporno-administracyjnem niema przepisu prawnego, któryby zabraniał Sądowi administracyjnemu doręczenia wezwań wyroków i t d. kezpośrednio stronie w wypadku, gdy jest ona zastąpiona przez pełnomocnika procesowego. (Wyrok z 17. X. 1928 r. L. Rej. 4911/26.

11. Sklep sprzedaży urządzeń służących do użytkowania gazu, utrzymywany przez zakłady gazowe gminy miejskiej, uznane za przedsiębiorstwo użyteczności publicznej, stanowiący część składową zespołu gospodarczego, służącego celom tego przedsiębiorstwa, jest w myśl art. 3 p. i art. 10 ustawy o państwowym podatku przemysłowym z 15 lipca 1925 poz. 550 Dz. Ust. zwolniony od obowiązku nabywania świadectwa przemysłowego. (Wyrok z 18. III. 1929 r L. Rej. 1133/27).

12. W sprawach licencji na przemysł okrężny, przekazanych w myśl art. 196 punkt 2 prawa przemysłowego z 7 czerwca 1927 poz. 468 Dz. Ust. wojewódzkim sądom administracyjnym, dopuszczalny jest przeciw wyrokom tych sądów na zasadzie §§ 117 i 118 pruskiej ustawy o właściwości środek prawny rewizji (§§ 93 i nast. pruskiej ustawy o ogólnym zarządzie kraju. (Wyrok z 6 VI. 1930 r. L. Rej. 2441/28).

(Przedruk z Monitora Polskiego z dn. 17. 12. 1932 nr. 290.)

Obywatele Rzeczypospolitej.

Przeżywamy jeszcze jedną zimę powszechnego kryzysu gospodarczego, niosącą z sobą groźbę powiększenia liczby bezrobotnych i niebezpieczeństwo pogorszenia ich losu.

Podobnie jak w roku ubiegłym, wszystkie warstwy społeczeństwa i wszyscy obywatele są obowiązani podjąć wspólny wysiłek celem ulżenia niedoli tych, którzy pragną pracować, a pracy tej nie znajdują.

Do walki z bezrobociem i niesienia pomocy bezrobotnym, Rząd powołał organizację pod nazwą „Fundusz Pomocy Berzobotnym".

Naczelny Komitet jako jego zwierzchni organ, zwraca się do całego społeczeństwa z gorącym apelem:

Obywatele, wszyscy na front walki z bezrobociem i pomocy bezrobotnym. Solidarnym wysiłkiem ulżyjmy doli naszych współobywateli w czasie zbliżającej się zimy, by umożliwić im przetrwania kryzysu i doczekanie lepszego jutra. Spełnijmy wszyscy nasz obowiązek obywatelski.

Naczelny Komitet
Fundusz Pomocy Bezrobotnym.

Ofiary pieniężne na powyższą akcję oraz deklaracje o zaofiarowanych przedmiotach w naturzę składać można w Komitetach Lokalnych Funduszu Pomocy Bezrobotnym lub na konto P K. O. Nr. 307.795.

DRUKARNIA SIEMIANOWICKA, (właśc. P. Pronobis) Siemianowice Śląskie, ul. Staszyca 17, tel. 8